DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 1 marzec 1952 **Nr 3** **Poz. 29—37**

TREŚĆ:

29.

ZARZĄDZENIE Nr 16 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 5 lutego 1952 r.

w sprawie spisu miast dla których projekty urbanistyczne podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.XI/W2/46/52)

Na podstawie § 4 ust. 1 uchwały Nr 817 Prezydium Rządu z dnia 1.XII.51 w sprawie zatwierdzania projektów urbanistycznych i architektonicznych (Monitor Polski Nr A-102 poz. 1481) zarządza się co następuje:

1. Ustala się następujący spis miast, dla których projekty urbanistyczne wymagają zatwierdzenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli:

W województwie białostockim miast:
Augustów
Białystok
Bielsk Podlaski
Ełk
Łomża

" bydgoskim — "
Ciechocinek
Grudziądz
Inowrocław
Toruń
Włocławek

" gdańskim — "
Elbląg
Malbork
Tczew

" katowickim — "
Będzin
Bielsko-Biała
Cieszyn
Pyskowice
Rokitnica
Zawiercie

" kieleckim — "
Busko-Zdrój
Gniewoszów
Kielce
Ostrowiec
Pińczów
Radom
Sandomierz
Skarżysko-Kamienna
Starachowice

" koszalińskim — "
Kołobrzeg
Koszalin
Słupsk

" krakowskim — "
Chrzanów
Jaworzno
Krynica
Nowy Sącz

W województwie krakowskim miasta:
Olkusz
Oświęcim
Tarnów
Zakopane

" lubelskim — "
Biała Podlaska
Budzyń k/Kraśnika
Chełm
Kazimierz Dolny
Zamość

" łódzkim — "
Kutno
Łowicz
Pabianice
Piotrów Trybunalski
Tomaszów Maz.
Zgierz

" olsztyńskim — "
Giżycko
Iława
Olsztyn

" opolskim — "
Nysa
Opole
Raciborz

" poznańskim — "
Gniezno
Kalisz
Koło
Konin
Ostrów Wielk.
Piła

" rzeszowskim — "
Dębica
Jarosław
Jasło
Krosno
Łańcut
Mielec
Przemyśl
Rzeszów
Sanok
Stalowa Wola
Ustrzyki Dolne

" szczecińskim — "
Stargard
Świnoujście

" warszawskim — "
Ciechanów
Grodzisk Maz
Mińsk Maz.
Ostrołęka
Płock
Pułtusk
Siedlce
Żyrardów

" wrocławskim — "
Brzeg Dolny
Dzierżoniów
Jelenia Góra
Kłodzko
Legnica
Świdnica
Wałbrzych

W województwie zielonogórskim miasta:

Gorzów
Zielona Góra
Nowa Sól

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 lutego 1952 r.

Minister R. Piotrowski

30.

ZARZĄDZENIE Nr 18

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 8 lutego 1952 r.

w sprawie gospodarki workami po cemencie.

(L. dz. CZZ 23/4388/52)

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu Nr 385 z dnia 26.V.1951 r. w sprawie gospodarki makulaturą (Monitor Polski Nr A-55, poz. 720) oraz w uzupełnieniu zarządzenia Nr 92 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 lipca 1951 r. wydanego w tym przedmiocie zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli zobowiązane są do zbiórki i gromadznia worków po cemencie.

§ 2. W celu umożliwienia ponownego użycia worków po cemencie należy zwracać specjalną uwagę na ich otwieranie. Worki automatycznie napełniane (z wentylem) powinny być otwierane przez rozcięcie krótszej strony worka po stronie wentyla. Worki szyte powinny być otwierane przez rozcięcie krótszej strony worka wzdłuż szwu. Pracownikom otwierającym worki należy dostarczyć odpowiednie do tego celu noże i pouczyć ich o sposobie otwierania worków.

§ 3. Worki nieuszkodzone, nadające się do ponownego użytku, po dokładnym oczyszczeniu z pozostałości cementu, powinny być przekazywane do placówek Centrali Handlowej Materiałów Budowlanych.

§ 4. Worki uszkodzone, jako makulatura, po dokładnym oczyszczeniu z pozostałości cementu, powinny być przekazywane do zbiornic Centrali Odpadków Użytkowych, (C.O.U.).

§ 5. Przedsiębiorstwa obowiązane są prowadzić ewidencję dostaw makulatury do zbiornic, według wzoru opracowanego przez Centralę Odpadków Użytkowych.

§ 6. Stopień odzysku worków po cemencie ustala się jak następuje:

worków nieuszkodzonych nie mniej niż . . 30%
worków uszkodzonych (makulatura) nie mniej niż 50%
worków uszkodzonych (makulatura) na własne potrzeby produkcyjne przedsiębiorstwa . . . 20%

wagi netto worków otrzymanych z cementu i wprowadzonych do rozchodu.

§ 7. Przeciętną wagę netto worka po cemencie dla celów rozliczeniowych ustala się na 200 gramów.

§ 8. Dyrektorzy przedsiębiorstw zezwolą upoważnionym pracownikom Centrali Odpadków Użytkowych na przeprowadzanie w kierowanych przez nich przedsiębiorstwach kontroli w zakresie gospodarki makulaturą z worków po cemencie i udostępnią potrzebne do tego celu materiały.

§ 9. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego sprawuje nadzór nad wykonaniem zarządzenia.

§ 10. Odpowiedzialnymi za wykonanie zarządzenia są dyrektorzy przedsiębiorstw.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 9 lutego 1952 r.

Minister R. Piotrowski

31.

ZARZĄDZENIE Nr 19

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 8 lutego 1952 r.

w sprawie gospodarki makulaturą.

(L. dz. CZZ 23/4387/52)

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu Nr 385 z dnia 26.V.1951 r. w sprawie gospodarki makulaturą, (Monitor Polski Nr A-55, poz. 720) oraz w uzupełnieniu zarządzenia Nr 92 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 lipca 1951 r. wydanego w tym przedmiocie, zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelka makulatura powstająca w wyniku bieżącej działalności departamentów, centralnych zarządów, przedsiębiorstw i innych jednostek, nie wyłączając makulatury z akt tajnych i poufnych (pociętej na krajarkach) powinna być przekazywana do zbiornic Centrali Odpadków Użytkowych (C.O.U.) przynajmniej jeden raz w miesiącu.

§ 2. W terminie do dnia 31.III.1952 r. wszystkie jednostki określone w § 1 dostarczą do zbiornic C.O.U.:

1) nagromadzoną makulaturę z akt tajnych i poufnych po pocięciu jej na krajarkach lub przetarciu w inny sposób,
2) zdezaktualizowane druki po uprzednim przeprowadzeniu analizy ich przydatności.

§ 3. W terminie do dnia 29.II.1952 r. wszystkie jednostki dokonają przeglądu akt archiwalnych, sporządzą wykazy akt zgodnie z przepisami ustalonymi przez Naczelną Dyrekcję Archiwów Państwowych oraz przedłożą te wykazy terenowym placówkom archiwalnym do zaopiniowania. Akta zwolnione przez placówki archiwalne powinny być natychmiast przekazane zbiornicom C.O.U.

§ 4. Niezależnie od zbiórki, o której mowa w poprzednich paragrafach, wszystkie jednostki, w porozumieniu z radami miejscowymi związku zawodowego przeprowadzać będą co najmniej jeden raz w kwartale zbiórkę makulatury wśród pracowników jednostki, ustalając minimalną normę na jednego pracownika — 1 kg makulatury kwartalnie.

§ 5. Pracownicy wyznaczeni w jednostkach do gromadzenia makulatury (Zarządzenie Nr 92 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli § 1 p. 3) powinni utrzymywać stały kontakt z terenowymi zbiornicami C.O.U. w celu koordynacji prac na odcinku właściwego przeprowadzania akcji zbiórki makulatury, przekazywania makulatury do zbiornic i prowadzenia dokładnej ewidencji dostaw makulatury.

§ 6. 1. Ewidencję wyników zbiórki makulatury prowadzić będą wszystkie jednostki według wzorów wprowadzonych przez C.O.U.,

2. Dyrektorzy departamentów, centralnych zarządów oraz kierownicy samodzielnych wydziałów dopilnują, aby ewidencją wyników zbiórki makulatury objęte zostały wszystkie nadzorowane jednostki,

3. Wszystkie jednostki przesyłać będą do jednostki nadrzędnej jeden raz w ciągu kwartału wyciągi z prowadzonej ewidencji zawierające wyszczególnienie ilości makulatury dostarczonej w okresie sprawozdawczym do zbiornic C.O.U.

4. Zbiorcze wykazy wyników zbiórki makulatury przesyłać będą do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego (Warszawa, Al. Stalina 28) w terminie do końca każdego kwartału: Samodzielny Wydział Gospodarczy, centralne zarządy, które będą włączać do własnej ewidencji ewidencję nadzorowanych przedsiębiorstw, oraz instytuty.

§ 7. Gospodarka makulaturą powstałą z uszkodzonych worków po cemencie objęta została odrębnym zarządzeniem.

§ 8. Kierownictwa jednostek zezwolą upoważnionemu pracownikowi C.O.U. na przeprowadzenie kontroli w zakresie gospodarki makulaturą i przedstawią potrzebne w tym celu materiały.

§ 9. Przepisy zarządzenia nie umniejszają obowiązku jak najoszczędniejszej gospodarki papierem.

§ 10. Za wykonanie zarządzenia odpowiedzialne jest bezpośrednie kierownictwo jednostki.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 9 lutego 1952 r.

Minister R. Piotrowski

32.

ZARZĄDZENIE Nr 21

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 9 lutego 1952 r.

w sprawie usprawnienia gospodarki drewnem usługowym.

(L. dz. D.VII/3/7656/52)

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 427 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie usprawnienia gospodarki drewnem usługowym oraz z uwagi na konieczność zaostrzenia dyscypliny w zakresie oszczędnej gospodarki drewnem usługowym zarządza się, co następuje:

§ 1 1. Zabrania się stosowania: 1) krawędziaków do stojaków rusztowań zewnętrznych dla robót elewacyjnych oraz do wszelkiego rodzaju stempli,

2. rusztowań dwustojakowych drewnianych przy zwykłych robotach elewacyjnych.

2. Rusztowania dwustojakowe mogą być stosowane tylko do robót elewacyjnych z okładzin kamiennych.
Do wszelkich innych robót elewacyjnych należy stosować rusztowania lekkie, jak np.: rurowo-stalowe, drabinowe, na kozłach drewnianych, przesuwane — na wysuwnicach. Stosowanie rusztowań jednostojakowych może nastąpić jedynie w przypadkach uzasadnionych względami statycznymi za wyraźną zgodą naczelnego inżyniera zjednoczenia.

3. Wymiary drewna okrągłego używanego do rusztowań jedno i dwustojakowych, jak również i inne elementy rusztowań powinny odpowiadać warunkom statycznym i gwarantować bezpieczeństwo pracy. Podłużnice należy wykonywać z połowizn drewna okrągłego lub desek. Leżnie (maculce) powinny być wykonywane w zasadzie z drewna okrągłego.

§ 2. 1. Szyby windowe należy wykonywać z elementów składanych drewnianych, lub rurowych. Poszczególne elementy inwentaryzowanych rusztowań i szybów windowych powinny być w miarę możliwości okute, oznaczone kolorowymi pasami oraz nasycone środkami impregnacyjnymi, zgodnie z zarządzeniem Ministra Budownictwa z dnia 17 maja 1950 r. w sprawie impregnacji drewna używanego w budownictwie (Dz.Urz.M.B. Nr 7 poz. 74).

2. Drewno stosowane do budowy rusztowań i szybów windowych, powinno być użyte co najmniej 5-krotnie, o ile normy nie przewidują innej wielokrotności użycia. Do czasu wydania odpowiedniej normy, powierzchnia zarusztowania powinna być dostosowana do ilości zatrudnionych robotników tak, aby zapewniała pełne wykorzystanie frontu robót oraz możliwie szybki obrót rusztowań.

3. Za pozostawienie rusztowania w stanie niewykorzystanym przez okres dłuższy niż jeden miesiąc, odpowiedzialny jest niezależnie od kierownika robót, również i główny inżynier właściwego zjednoczenia.

§ 3. 1.Harmonogramy robót dla poszczególnych budów powinny być opracowywane przy uwzględnieniu możliwie szybkiego obrotu drewnem usługowym.

2. W przypadku użycia materiałów drzewnych do budowy budynków gospodarczych, należy przestrzegać następujących zasad:
   1) płyty ścian, podłóg, stropów i dachów powinny być wykonywane wyłącznie z elementów prefabrykowanych z odpadków lub króciaków — jeżeli takie elementy istnieją.
   2) połączenia elementów powinny być wykonane w sposób zapewniający łatwość składania i rozbierania.

3. W przypadku braku elementów prefabrykowanych można wykonywać ściany, podłogi, stropy i dachy na miejscu budowy z odpadków, króciaków i desek okorkowych.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli wykonają:
   1) oczyszczenie i przesortowanie do dnia 15 III. 1952 r. istniejących w przedsiębiorstwach remanentów używanego drewna usługowego, celem ponownego wprowadzenia go do użytkowania. (Drewno usługowe jest to drewno, które nie stanowi części składowej wznoszonego budynku).
   Do czynności tych należyć będzie:
   a) oczyszczenie drewna z zaprawy i gwoździ,
   b) odcięcie części nieużytkowych i zakwalifikanie ich do odpadków, zgodnie z przepisami pisma okólnego z dnia 30.XII.1950 r. w sprawie klasyfikowania i użytkowania odpadków drewna na budowli (L. dz. D IV/1/8994/50),
   c) ułożenie wg. wymiarów w sztaplach dla ułatwienia dokonania obliczeń tak ilości sztuk, jak i masy drewna.
   2) zinwentaryzowanie elementów drewna usługowego, będącego w użytkowaniu i pozostającego na składach, a w szczególności rusztować drabinowych, stojakowych, elementów szybów windowych, kobyłek, skrzyń do zapraw, schodni, torowisk do taczek i t. p.

2. Sprawozdania z wykonania zarządzeń wymienionych w ustępie 1 pkt 1 (2) należy przedłożyć do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w terminie do 31.III.1952 r.

3. Spisanie drewna usługowego ze stanu ewidencji może nastąpić wyłącznie po stwierdzeniu jego dalszej nieprzydatności przez Komisję złożoną z kierownika robót, podmistrza ciesielskiego i przedstawiciela Rady Zakładowej.

4. Drewno nowe może być użyte jako usługowe tylko jako uzupełnienie drewna używanego.

5. Po każdorazowej rozbiórce drewna usługowego, należy je natychmiast oczyścić i przesortować zgodnie z wymogami podanymi w ustępie 1.

§ 5. Kierownicy robót obowiązani są przy budowach jednorocznych — po zakończeniu budowy, a przy budowach wieloletnich —przynajmniej raz w roku do dokonywania rozliczeń ze zużycia drewna wbudowanego i usługowego. Sposób i zasady rozliczenia uregulują odrębne przepisy.

§ 6. 1. Przy składaniu do Państwowej Centrali Drzewnej zamówień na drewno na 1952 r., odbiorcy obowiązani są podawać w oddzielnej pozycji drewno usługowe.

2. Zamówienia odbiorców na drewno wbudowane i usługowe, wynikające z rozdzielników sporządzonych na szczeblu zjednoczenia, muszą być zgodne z obowiązującymi normami zużycia i zapasów oraz uwzględniać wielokrotność zastosowania drewna usługowego i posiadane remanenty drewna nowego i używanego.

3. Odpowiedzialność za zgodność zamówień z istotnymi potrzebami ponosi główny inżynier jednostki zamawiającej.

§ 7. 1. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zarządzą:
   1) wydzielenie przy istniejących bazach sprzętu zjednoczeń, składnic sprzętu drewnianego, których kierownicy odpowiedzialni są za jego właściwą konserwację i magazynowanie;
   2) uruchomienie przy zjednoczeniach ośrodków zmechanizowanej produkcji deskowań, elementów rusztowań i sprzętu pomocniczego z drewna;
   3) zaopatrzenie placów budów w możliwie najszerszym zakresie w przenośne, stolikowe piły tarczowe dla właściwego wykorzystania materiałów drzewnych.

2. Sprawozdania z wykonania zarządzeń wymienionych w ustępie 1 pkt. 1), 2), 3) należy przedłożyć do Departamentu Techniki w terminie do 15.III.1952 r.

§ 8. 1. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego oraz Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego obowiązane są do zaostrzenia akcji kontrolnej w zakresie racjonalnej gospodarki drewnem usługowym.

2. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego przesyłać będą do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego, pismem poufnym, uzgodniony ze Zjednoczeniami plan kontroli gospodarki drewnem na każdy kwartał przed jego rozpoczęciem.

3. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego oraz Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego nadsyłać będą do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego w terminie do 10-go następnego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły raporty z przeprowadzonych kontroli gospodarki drewnem, wzór raportu ustali Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego.

4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — w ramach współpracy z Działem Kontroli Zużycia Drewna Państwowej Centrali Drzewnej na podstawie otrzymanych protokółów — śledził będzie wykonanie zaleceń .

5. Na podstawie stwierdzeń własnych inspektorów oraz dokumentów, o których mowa w ustępie 3 — Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego opracowywać będzie zbiorcze sprawozdania kwartalne o stwierdzonych niedociągnięciach i uchybieniach w zakresie racjonalnej gospodarki drewnem oraz zawnioskowanych zarządzeniach w przedmiocie usunięcia stwierdzonych niedociągnięć i uchybień, jak i o zastosowanych sankcjach w stosunku do winnych, celem przedkładania tych sprawozdań Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Pierwsze sprawozdanie winno być przygotowane na dzień 30 kwietnia b.r.

§ 9. W przypadkach naruszenia postanowień niniejszego zarządzenia i zarządzeń na jego podstawie wydanych, należy winnych pociągnąć do odpowiedzialności służbowej i karnej zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 10. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 15 lutego 1952 r.

2. Przepisy § 1—3 obowiązują do czasu wydania odpowiednich norm.

Minister R. Piotrowski

33.

ZARZĄDZENIE Nr 24

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 lutego 1952 r.

w sprawie realizacji roszczeń prawnych.

(L. dz. D.IV.134/0/10/52)

W związku z okólnikiem Nr 184 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1951 r., dotyczącym realizacji roszczeń prawnych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy, podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli zobowiązane są do należytego przestrzegania przepisów art. art 638 — 642 kpc, a w szczególności:

1) w przypadku wezwania komornika do złożenia oświadczenia, w zakresie uznania i uiszczania zajętych wierzytelności pracownika, oraz poinformowania go, czy i w jakim sądzie toczy się lub toczyła sprawa o zajętą wierzytelność lub prawo — do udzielenia w powyższych sprawach wyjaśnień w ciągu tygodnia,

2) w przypadku otrzymania zawiadomienia komornika o zajęciu wierzytelności, przysługującej pracownikowi z tytułu wynagrodzenia, oraz wezwania do potrącenia z tego wynagrodzenia odpowiednich kwot — do dokonania potrąceń, poczawszy od najbliższego terminu płatności, oraz przekazywania określonej w wezwaniu kwoty komornikowi lub do depozytu sądowego.

§ 2. W przypadkach przewidzianych w § 1 ust. 2 zakłady pracy zatrudniające pracowników, którym dokonano potrąceń, zobowiązane są, w oparciu o § 62 przepisów o rachunkowości budżetowej, stanowiących załacznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1951 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski Nr A-101, poz. 1477):

1) notować na kartach wynagrodzeń (wzór Nr 16) również obciążenia dokonywane na podstawie tytułów wykonawczych,

2) w razie przeniesienia pracownika, zawiadamiać zakład pracy, do którego pracownik został przeniesiony — o rodzaju i wysokości zadłużeń, jak również o okresie do którego zostało wypłacone ostatnie uposażenie.

§ 3. W razie niedopełnienia przez zakłady pracy obowiązków określonych w § 1 i narażenia się na odpowiedzialność wynikającycą w art. 643 k.p.c. pracownicy, którzy przez zwłokę spowodowali obowiazek odszkodowania — stają się w drodze regresu odpowiedzialni majątkowo.

Minister **R. Piotrowski**

34.

ZARZĄDZENIE Nr 25

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 lutego 1952 r.

w sprawie stosowania izolacji cieplnej z żużla granulowanego.

(L. dz. D.VII/3/7249/51)

Celem uzyskania dalszych oszczędności w zużyciu cementu, zarządza się, co następuje:

1. Przedsiębiorstwa budowlane, podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, które mają wykonać izolację cieplne dachowe lub stropowe z płyt wiórkowo-cementowych, obowiązane są zamienić je w miarę możliwości na izolacje żużlowo-wapienne (z żużla granulowanego) zgodnie z trybem postępowania, ustalonym w zarządzeniu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15.I.1952 r. w sprawie stosowania konstrukcji, elementów lub materiałów zamiennych w budownictwie (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 1, poz. 6).
2. Tego rodzaju zaprawy ocieplające żużlowo-wapienne, należy przygotowywać i układać według przepisów, podanych w załączonej instrukcji.
3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 lutego 1952 r.

Minister **R. Piotrowski**

INSTRUKCJA

wykorzystania zapraw ocieplających żużlowo-wapiennych bezpiaskowych.

1. Podstawowym spoiwem zapraw ocieplających żużlowo-wapiennym jest wapno gaszone, kruszywem żużel wielkopiecowy granulowany o uziarnieniu do 5 mm. Najbardziej odpowiednim jest żużel o ciężarze nasypowym do 0,600 kg/l. i o kolorze jasno kremowym do jasno brunatnego. Wartość izolacyjna zaprawy polega na zachowaniu w żużlu jego porowatości co uzyskuje się przez odpowiednie przygotowanie zaprawy.
2. Zaprawę przygotowuje się w następujący sposób: Do wapna gaszonego dodaje się stopniowo wodę i miesza się tak aby powstała jednolita masa o konsystencji gęstej śmietany. Następnie dodaje się stopniowo żużel granulowany i miesza się dokładnie całą masę dokładając żużla aż do uzyskania konsystencji odpowiadającej rodzajowi zastosowanej zaprawy.
3. Do układania zaprawy na powierzchniach poziomych lub o niewielkim pochyleniu (do 10%) zaprawa powinna mieć konsystencję plastyczną.
   Przeciętnie objętość gotowej zaprawy równa się wówczas 7 — 8-krotnej objętości rozrobionej masy wapiennej.
   Przy większych pochyleniach (do 30%) zaprawa powinna mieć konsystenję również plastyczną lecz nieco bardziej gęstą.
4. Gotową zaprawę układa się warstwą grubości 6 — 10 cm., zależnie od wymagań izolacyjnych, lekko ubijając deską na płask poczym pozostawia się w tym stanie aż do stwardnienia.
   Przewodność termiczna stwardniałej zaprawy wynosi lambda = 0,10 — 0,14 zależnie od porowatości żużla. W czasie układania zaprawy chodzenie po jej powierzchni odbywa się po deskach ułożonych na warstwie ułożonej zaprawy.
5. Po 3 — 5 dniach zależnie od warunków atmosferycznych można na powierzchni zaprawy ułożyć gładź cementową pod pokrycie papowe lub pod klepkę na lepiku. Ułożenie papy lub klepki na lepiku może nastąpić dopiero po zupełnym wyschnięciu podłoża izolacyjnego (stan powietrzno-suchy).
6. Na dużych płaszczyznach ze względu na skurcz należy stosować szczeliny dylatacyjne w takich odstępach aby jednolita powierzchnia nie przekraczała 150 m².

35.

OKÓLNIK Nr 13

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 lutego 1952 r.

w sprawie stosowania deszczułek posadzkowych.

(L. CZZ/150/1096/52)

Celem zwiększenia stosowania i używania deszczułek posadzkowych oraz oszczędności podłóg białych zarządza się, co następuje:

1. Deszczułki posadzkowe należy stosować w pomieszczeniach zasadniczych budownictwa administracyjnego i socjalnego oraz w pokojach i przedpokojach budownictwa mieszkaniowego w zabudowie wielkomiejskiej.
2. W związku z zaleceniem, udzielonym Biurom Projektowym i DBOR-om, należy stosować deszczułki posadzkowe w możliwie najszerszym zakresie również w budownictwie mieszkaniowym typu miejskiego i w zabudowie niskiej, jednak użycie podłóg droższych od normalnie dotychczas stosowanych może nastąpić jedynie za zgodą inwestora.
3. Stosowanie deszczułek powinno nastąpić w razie braku białych podłóg i wszędzie tam, gdzie jest ono technicznie i ekonomicznie bardziej uzasadnione od stosowania innych rodzajów podłóg, a to w myśl Zarz. Ministra B.M. i O Nr 4 z 15.I.1952 r. w sprawie stosowania konstrukcji, elementów lub materiałów zamiennych w budownictwie.
4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 15 lutego 1952 r. do dnia 31.XII.52 r.
5. Jednocześnie uchyla się pkt. VIII/1 części drugiej Instrukcji Nr 2 o stosowaniu rozwiązań konstrukcyjnych i materiałowych przy sporządzaniu dokumentacji technicznej dla obiektów inwestycyjnych, realizowanych w ramach P.I. 1950 — przez przedsiębiorstwa budowlane, podległe Ministrowi Budownictwa (Zarządzenie Min. Bud. z 28.II.1950 r. L. dz. II/W1/1158/50 — Dz. Urz. Nr 4, poz. 53).

Minister **R. Piotrowski**

36.

PISMO OKÓLNE Nr 13

z dnia 20 lutego 1952 r.

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych na rok 1952.

L. dz. GM/2/1621/52

Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli podaje do wiadomości i stosowania załączone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 stycznia 1952 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych na rok 1952.

p. o. Dyrektor Gabinetu Stefan Mizera

Załącznik do pisma okólnego Nr 13.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1952 r.

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych na rok 1952.

Na podstawie art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U.R.P. Nr 49, poz. 439) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się na rok 1952 następujące zasady organizacji finansowej i systemu finansowego Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych, zwanych w dalszym ciągu „dyrekcjami", podległych Centralnemu Zarządowi Budowy Miast i Osiedli „ZOR", zwanemu w dalszym ciągu „Centralnym Zarządem".

§ 2. 1. Dyrekcje są przedsiębiorstwami działającymi według zasad rozrachunku gospodarczego i rozliczają się z budżetem Państwa poprzez budżet centralny.

2. Dyrekcje, za zgodą Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, mogą tworzyć oddziały.

§ 3. 1. Dyrekcje realizują inwestycje w zasadzie systemem zleconym.

2. W wyjątkowych przypadkach, za zgodą Centralnego Zarządu, dyrekcje, w oparciu o obowiązujące przepisy, mogą wykonywać niektóre roboty systemem gospodarczym.

3. Koszty robót wykonywanych systemem gospodarczym rozliczane są w ciężar właściwych tytułów inwestycyjnych lub w ciężar środków obrotowych przedsiębiorstwa (zleceniobiorcy) — jeśli roboty wykonane zostały zastępczo wobec niewykonania ich przez przedsiębiorstwo zobowiązane do tego na zasadzie umowy.

4. Na przejściowe sfinansowanie robót wykonywanych systemem gospodarczym, bank finansujący działalność dyrekcji, udzieli kredytu przejściowego do wysokości odnośnego normatywu ustalonego dla przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 4. Koszty realizacji zadań dyrekcji pokrywane są bezpośrednio z właściwych tytułów inwestycyjnych oraz z wpływów dyrekcji przewidzianych w ich planach finansowo-gospodarczych.

Na rok 1952 ma nadal odpowiednie zastosowanie załacznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 marca 1951 r. w sprwie organizacji finansowej i systemu finansowego Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych na rok 1951, (ramowy wykaz kosztów inwestycji, wskazujący źródła pokrycia poszczególnych rodzajów kosztów).

§ 5. 1. Za czynności związane z realizacją swych zadań dyrekcje pobierają świadczenia w postaci odsetek od sum zaplanowanych do zainwestowania.

2. Odsetek, o którym mowa w ust. 1, jest jednolity dla wszystkich dyrekcji, a wysokość jego ustalona będzie odrębnym zarządzeniem Ministra Finansów wydanym w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli.

3. Odsetek, o którym mowa w ust. 1 pobierany jest:

1) jako świadczenia za spełnianie zadań nadzoru nad wykonawstwem inwestycji budowlanych wykonywanych na zlecenie innych inwestorów — z chwilą zawarcia umowy;

2) jako świadczenie za spełnianie innych niż określone w pkt. 1) zadań dyrekcji w oparciu o kwartalne plany pokrycia finansowego inwestycji — w drodze przekazania środków przewidywanych na ten cel — na rachunek operacyjny dyrekcji.

§ 6. Centralny Zarząd, w ramach zatwierdzonych zbiorczo limitów wydatków i dochodów i w ustalonym przez siebie trybie, uprawniony jest do wyrównywania między poszczególnymi dyrekcjami dochodów dla sfinansowania niedoborów, wynikających ze zryczałtowania odsetka, o którym mowa w § 5.

§ 7. W przypadku zwiększenia w toku realizacji planu, kwot przerobu inwestycji ,dyrekcje mogą zwiększyć etaty o ilość wynikającą z podziału dodatkowej kwoty przerobu przez kwotę przypadającą na jednego pracownika technicznego w zatwierdzonym planie finansowo-gospodarczym.

Zwiększenie takie wymaga zgody Centralnego Zarządu.

Wynikające ze zwiększenia kwot przerobu wydatki mogą być podejmowane ponad zatwierdzone limity planu finansowo-gospodarczego z utrzymaniem zatwierdzonych przeciętnych płac dla nowozaangażowanych pracowników oraz obowiązujących norm w wydatkach rzeczowych.

§ 8. Oddziały Dyrekcji nie posiadają żadnych uprawnień określonych w § 11 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A—55, poz. 630) i finansowane są w ramach planów finansowo-gospodarczych dyrekcji.

§ 9. 1. Zysk wynikający z działalności dyrekcji przelewany jest w całości do budżetu centralnego z uwzględnieniem postanowień przepisów § 6.

2. Przychody nieobjęte planem finansowo-gospodarczym, a uzyskane w związku z realizacją inwestycji, jak przychody z gruntów, z materiałów z odzysku i t. p., dyrekcje przekazują na dochód budżetu centralnego.

§ 10. Po przeprowadzeniu kolaudacji i dokonaniu rozliczeń ostatecznych z przedsiębiorstwami wykonawstwa inwestycyjnego, dyrekcje przedstawiają rozliczenia właściwemu dla danej inwestycji oddziałowi banku, który sprawdza przedłożone mu materiały i operaty. Aprobata banku jest równoznaczna z rozliczeniem się dyrekcji ze środków inwestycyjnych wobec planu inwestycyjnego.

§ 11. 1. Wybudowane obiekty, nadające się na podstawie obowiązujących przepisów do eksploatacji, dyrekcje przekazują aktami zdawczo-odbiorczymi, wraz z wszelkimi uprawnieniami, właściwym — ze względu na rodzaj mienia — użytkownikom, podając im równocześnie wysokość nakładów poniesionych na dany obiekt do dnia jego przekazania.

2. Po dokonaniu rozliczeń ostatecznych z przedsiębiorstwami wykonawstwa inwestycyjnego i bankami, dyrekcja wyksięgowuje wartość pozostałych nakładów inwestycyjnych, zawiadamiając o tym eksploatującego dany obiekt użytkownika.

3. Do wartości nakładów inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1 i 2, dyrekcje zaliczają w formie zryczałtowanej koszty dokumentacji technicznej, prowizję bankową i koszty usług dyrekcji w trybie ustalonym przez Centralny Zarząd.

4. Z chwilą przekazania obiektów, wszelkie uprawnienia w odniesieniu do przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego (np. z tytułu wad ujawnionych w okresie gwarancyjnym) przechodzą na użytkownika.

§ 12. W przypadkach, w których zgodnie z obowiązującymi przepisami, dyrekcje zobowiązane są do dostarczenia przedsiębiorstwom wykonawstwa inwestycyjnego zaopatrzenia materiałowego, dyrekcje uprawnione są do zlecenia dostawcom bezpośredniego fakturowania na te przedsiębiorstwa, które następnie rozliczają się według ogólnie obowiązujących w wykonawstwie inwestycyjnym przepisów.

§ 13. Zasady dokonywania odpisów na fundusz amortyzacyjny od środków trwałych dyrekcji oraz zasady finansowania kapitalnych remontów normują przepisy szczególne.

§ 14. Opodatkowanie dyrekcji nastąpi zgodnie z przepisami dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz.U.R.P. Nr 44, poz. 399).

§ 15. Dyrekcje prowadzą rachunkowość w oparciu o plan kont zatwierdzony przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 16. Bankiem finansującym i kontrolującym działalność dyrekcji jest Bank Inwestycyjny.

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów K. Dąbrowski

37.

INSTRUKCJA Nr 1

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 5 lutego 1952 r.

w sprawie zasadniczych rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych.

(L. dz D.XI/W2.254 52)

Na podstawie § 2 ust. 3 uchwały Nr 817 Prezydium Rządu z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie zatwierdzenia projektów urbanistycznych i architektonicznych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1481) ustala się, co następuje:

1. Za zasadnicze rozwiązania urbanistyczno-architektoniczne, podlegające zatwierdzeniu przez prezydia wojewódzkich rad narodowych, w rozumieniu § 2 ust. 2 wyżej powołanej uchwały Prezydium Rządu, uważać należy rozwiązania, związane z budową lub odbudową budowli, które ze względu na charakter, wygląd lub położenie wpłyną decydująco na plastyczne ukształtowanie miasta lub osiedla albo ich części a mianowicie:
   a) budowli większych i o charakterze monumentalnym jak:
   gmachy administracyjne, muzea, teatry, szpitale, szkoły, dworce, pomniki, mosty, obiekty zabytkowe, parki it.p.,
   b) ośrodków przemysłowych,
   c) ośrodków wypoczynkowych i sportowych,
   d) ośrodków w osiedlach rolniczych,
   e) obiektów związanych z historią kultury narodowej, życiem jej wielkich przedstawicieli oraz z martyrologią narodową.
2. Prezydia wojewódzkich rad narodowych decydują w każdym przypadku, czy rozwiązanie urbanistyczno-architektoniczne należy uważać za zasadnicze w rozumieniu ust. 1.
3. Prezydia wojewódzkich rad narodowych zatwierdzają projekty urbanistyczne dla tych miast i osiedli, dla których zatwierdzenie projektów urbanistycznych nie zostało zastrzeżone Prezydium Rządu i Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 uchwały Prezydium Rządu).

Minister R. Piotrowski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw R. P. ogłoszono:

W Nr 1 — z 4.I.52 r. poz. 1 ustawę Konstytucyjną z 15.XII.51 r. o zmianie terminu opracowania projektu Konstytucji i przedłużenia kadencji Sejmu Ustawodawczego;
poz. 2. ustawę z 29.XII.51 r. o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1952 r.; poz. 4 ustawę z 29 XII.51 r. o zniesieniu Państw. Zakładu Emerytalnego.

W Nr 3 — z 22.I.52 r. poz. 17 ustawę z 29.XII.51 r. o zmianie dekretu o wynalazczości pracowniczej; poz. 19 rozporządzenie Rady Ministrów z 10.I.52 r. w sprawie zasad i trybu likwidacji przedsiębiorstw państwowych; poz. 21 rozporządzenie Rady Ministrów z 10.I.52 r. w sprawie utworzenia wieczorowej szkoły inżynierskiej w Bydgoszczy, poz. 22 rozporządzenie Rady Ministrów z 10.I.1952 r. w sprawie urządzenia i prowadzenia rejestru przedsiębiorstw państwowych.

W Nr 4 z 31.I.52 poz. 25 ustawę z 29.XII.51 zmieniająca dekret z 26.IV.49 o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych; poz. 27 rozporządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 7.I.52 zmieniające rozporządzenie z 24.IX.51 w sprawie uznania za obowiązujące norm ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny; poz. 31 obwieszczenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 26.I.52 o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z 26.IV.49 o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych;

W Nr 5 z 4.II.52 poz. 37 rozporządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z 16.I.52 w sprawie podziału Państwa na okręgi energetyczne;

W Nr 6 z 7.II.52 poz. 38 ustawę z 15.XII.51 o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A—1 z 11.I.52 r. poz. 9 uchwałę Nr 864 Rady Ministrów z dn. 12.XII.51 r. o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów ydziałów prezydiów rad narodowych; poz. 13 uchwałę Nr 915 Prezydium Rządu z 21.XII.51 w sprawie ustalenia zasady generalnego wykonawcy robót budowlanych i montażowych; poz. 14 uchwałę Nr 916 Prezydium Rządu z 21 XII.51 r. w sprawie tymczasowego uregulowania stosunków między inwestorami a przedsiębiorstwami wykonującymi roboty budowlano-montażowe po 1 stycznia 1952 r.; poz. 15 uchwałę Nr 917 Prezydium Rządu z 21 XII.51 r. w sprawie robót i dostaw inwestycyjnych objętych planem inwestycyjnym na 1951 r.; nie wykonanych rzeczowo do 31.XII.51 r.; poz. 16 uchwałę Nr 923 Prezydium Rządu z 28.XII.51 r. w sprawie ujednolicenia systemu opłacania należności przewozowych przy przesyłkach kolejowych, poz. 19 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. z 12.XII.51 r. zmieniające i uzupełniające niektóre przepisy instrukcji o inwestycjach pozalimitowych, poz. 20 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. z 20.XII.51 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad rozliczenia z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych, poz. 22 zarządzenie Ministra Finansów z 12.X.51 r. w sprawie pozabudżetowych środków specjalnych na finansowanie inwestycji; poz. 25 zarządzenie Ministra Finansów z 22.XII.51 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych z tytułu imprez urządzanych na rzecz Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy.

W Nr A—2 — z 15.I.52 r. poz. poz. 33, 34 i 35 uchwały Rady Ministrów Nr Nr 899, 899a i 920a z 21.XII.51 r. o zmianie Instrukcji Nr 8 i Nr 3 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów oraz tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych; poz. 36 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. i Ministra Finansów z 6.XII.51 r. w sprawie zmiany stawek amortyzacyjnych od pojazdów samochodowych.

W Nr A—3. z 17.I.52 r. poz 42 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. z 31.XII.51 r. w sprawie określenia właściwości wniosków w zakresie opracowania wykazów dopuszczalnych ubytków naturalnych; poz. 43 zarządzenie Ministra Finansów z 22.XII.51 r. w sprawie ustalenia i stosowania wzorów druków przewidzianych w przepisach o podatku od operacji nietowarowych i o podatku obrotowym.

W Nr A—4 z 19.I.52 r. poz. 49 uchwałę Nr 8 Rady Ministrów z 10.I.52 w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego; poz. 51 uchwałę Nr 12 Prezydium Rządu z 10.I.52 w sprawie kontynuowania akcji robót rozbiórkowych w r. 1952, poz. 52 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. i Ministra Finansów z 24.XII.51 r. w sprawie jednostek nadzoru inwestycyjnego i komórek wykonawstwa inwestycji systemem gospodarczym.

W Nr A—5 z 21.I.52 r. poz. 53 zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. z 11.I.52 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonaniu robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym.

W Nr A—6. z 23.I.52 r. poz. 59 uchwałę Nr 17 Prezydium Rządu z 10.I.52 r. w sprawie zasad rozliczeń za roboty budowlano montażowe i prace projektowe w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów między jednostkami gospodarki uspołecznionej, poz. 60 o zarządzenie przewodniczącego P.K.P.G. i Ministra Finansów z 11.XII.51 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji limitowych i działalności przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego przez banki specjalne.

W Nr A—7 z 24.I.52 r. poz. 64 uchwałę Nr 15 Prezydium Rządu z 10.I.52 r. zmieniającą uchwałę Nr 110 w sprawie opracowania jednolitych normatywów kosztorysów, poz. 67 zarządzenie Ministra Finansów z 31.XII.51 r. w sprawie zasad przeprowadzania inwetaryzacji w jednostkach budżetowych.

W Nr A—8 z 25.I.52 r. poz. 76 obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z 15.I.52 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały Rady Ministrów — Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych.

W Nr A-9 z 28.I.52 poz. 78 uchwałę Nr 9 Rady Ministrów z 10.I.52 zmieniającą uchwałę Nr 49 w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego; poz. 79 uchwałę Nr 10 Rady Ministrów z 10.I.52 zmieniająca uchwałę Nr 50 Rady Ministrów w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Kolei; poz. 82 uchwałę Nr 16 Prezydium Rządu z 10.I.52 w sprawie zasad obrotu opakowaniami; poz. 83 uchwałę Nr 22 Prezydium Rządu z 10.I.52 w sprawie zasad i trybu wydawania dzienników urzędowych ministerstw i urzędów centralnych oraz dzienników międzyresortowych; poz. 88 zarządzenie Nr 12 Pezesa Rady Ministrów z 21.I.52 w sprawie czasu trwania, trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych; poz. 89 zarządzenie Nr 13 Prezesa Rady Ministrów z 21.I.52 w sprawie wzoru umowy o praktykę zawodową, wakacyjną lub dyplomową pomiędzy szkołą zawodową lub szkołą wyższą a zakładem pracy, w którym uczniowie szkół zawodowych lub szkół wyższych odbywać będą praktyki zawodowe, wakacyjne lub dyplomowe; poz. 96 zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 31.XII.51 zmieniające zarządzenie w sprawie ujawnienia, upłynienia i zapobiegania tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli;

W Nr A-11 z 5.II.52 poz. 106 uchwałę Nr 11 Rady Ministrów z 10.I.52 o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych; poz. 107 zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 15.I.52 w sprawie obowiązku zbierania i regeneracji olejów mineralnych zużytych; poz. 108 zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 18.I.52 w sprawie organizacji gospodarki smarowniczej; poz. 109 zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 17.I.52 w sprawie pokrywania kosztów utrzymania wojewódzkich zarządów miejskich przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i robót specjalnych;;

W Nr A-12 z 6.II.52 poz. 123 uchwałę Nr 770 Prezydium Rządu z 12.XI.51 w sprawie budownictwa zimowego 1951/52; poz. 125 zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z 14.I.52 w sprawie wykazywania danych o dodatkowych kosztach robót zimowych w sprawozdawczości statystycznej przedsiębiorstw budowlano-montażowych;

W Nr A-13 z 11.II.52 poz. 147 zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrów: Transportu Drogowego i Lotniczego, Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych z 25.I.52 w sprawie przewozu, odbioru, przechowywania i wydawania paliw płynnych i smarów;

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 2 z dn. 8.I.52 L. dz. D.II W2/25//167/52 w sprawie uruchomienia kursów 10-cio tygodniowych szkolenia kadr rezerwowych (zastępczych)

Zarządzenie Ministra Nr 10 z 30.I.52 L. dz. DVI/3/153/52 w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości w przedsiębiorstwach.

Zarządzenie Ministra Nr 15 z 4.II.52 L. dz. D.VIII 2/371/52 w sprawie sprawdzenia stanu ilościowego parku maszynowego warsztatów remontowych i produkcyjnych oraz maszyn parku sprzętowego.

Zarządzenie Ministra Nr 17 z 8.II.52 L. dz. D.II/W252 w sprawie dwóch dodatkowych 10-cio tygodniowych kursów szkolenia kadr rezerwowych dla kierowników budów.

Zarządzenie Ministra Nr 20 z 8.II.52 L. dz. D.VII/1/661/52 w sprawie zasad przydziału i norm zużycia odzieży.

Zarządzenie Ministra Nr 23 z 15.II.52 w sprawie powołania przy Centralnym Zarządzie Biur Projektowych Bud. Miejskiego Zespołu do spraw TOPL.

Okólnik Ministra Nr 12 z 5.II.52 L. dz. XI/5/214/52 w sprawie 5-miesięcznego kursu dla kandydatów na pracowników służby planowania zabudowy.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 2 z 29.I.52 L. dz. GM/2/1304/52 w sprawie pism okólnych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 3 z 1.II.52 L. dz. XII/4/614//52 w sprawie ankiety o pracowniczych ogrodach działkowych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 4 z 1.II.52 L. dz. AP/26/52 w sprawie zmiany zarządzenia Nr 64 C.Z.B.M. „Północ" z 23.X.1951 odnośnie trybu zatwierdzania miesięcznych premii dla pracowników umysłowych zatrudnionych w Zjednoczeniach, Zarządach i Odcinkach Budowlanych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 5 z dn. 11.II.52 L. dz. I/504//52 w sprawie wymiany zarządzeń między C.Z.B.M.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 6 z 12.II.52 L. dz. X/2/618/52 w sprawie dyscypliny inwestycyjnej.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 7 z dn. 13.II.52 L. dz. XII/3/55/52 w sprawie zaszeregowania stanowisk w wydziale administracyjnym C.Z.B.M.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 8 z 12.II.52 L. dz. DI/4/26/52 w sprawie wyodrębniania w sprawozdawczości dodatkowych kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych i wykonywania robót w warunkach zimowych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 9 z 14.II.52 L. dz. XIII/3//957/52 w sprawie wyjaśnienia dotyczącego rozliczania kosztów powstałych wskutek zatrudnienia robotników zamiejscowych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 10 z 8.II.52 L .dz. XIII/3/52 w sprawie zatrudnienia i wynagradzania prywatnych inspektorów nadzoru.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 18 zł., półroczna — 10 zł. 50 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 5, rozdział 24 § 3 wpływy z wydawnictw.—

Cena 1 zł. 35 gr.

Drukarnia Akcydensowa, W-wa Tamka 3. 4.000. Zam. 710 z dn. 22.II.52. Podpisano do druku 1.III.1952. Druk ukończono 5.III.1952 Objętość 1 arkusz druk. Pap. druk. sat. kl. VII A1/60 g. 3-B-12189